

Arrest

nr. 41 852 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van voogd van de minderjarige X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 26 januari 2010, ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

A.N. die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wordt op 9 juli 2008 in België aangetroffen.

Op 17 juli 2008 wordt A. N. onder voogdij geplaatst.

A. N. dient op 4 augustus 2008 als niet begeleide minderjarige een asielaanvraag in.

Op 12 mei 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 30 juni 2009 ingetrokken.

Op 16 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 36 101 van 16 december 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 26 november 2009 wordt aan de voogd het bevel tot terugbrenging van A.N. gegeven.

Op 8 december 2009 verzoekt de voogd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om aan A.N. een aankomstverklaring af te geven.

Op 11 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing die op 26 januari 2010 ter kennis wordt gebracht.

“REDEN VAN MAATREGEL : Artikel 7 alinea 1, 1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 – verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een visum-paspoort. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput. Betrokkene kwam reeds in België op 09/07/2008. Naar eigen zeggen verdween zijn vader ten tijde van de taliban. Sindsdien zou er geen nieuws meer van hem zijn. Sinds dit voorval (vanaf zijn jaar) leefde betrokkene samen met zijn moeder en twee broertjes in Iran. Tijdens een onderhoud met bureau MINTEH dd.08/01/2009 verklaarde betrokkene dat in overleg met diens moeder beslist werd dat hij samen met één van zijn broers naar Europa zou reizen en dit omwille van de situatie voor Afghanen in Iran: geen school, geen goed en zwaar werk, discriminatie, het feit dat ze regelmatig werden opgepakt. De redenen voor zijn komst naar België zijn tot op heden niet afdoende gefundeerd. Op basis van het verhaal van betrokkene en diens verklaringen, is er geen enkel objectief element dat toelaat de beschikbare informatie te bevestigen. Zowel het CGVS als de RVV hebben reeds alle elementen onderzocht en uitgesproken over de situatie. Zoals het CGVS en op haar beurt de RVV in haar beslissing bemerkt:”er kan worden vastgesteld dat betrokkene nog familiale netwerken heeft in Kaboel, ooms en tantes zowel langs moeders- als vaderszijde... Dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op zijn uitgebreide familie in Afghanistan omdat hij met één oom geen goede relatie heeft, kan bezwaarlijk overtuigen, in het bijzonder gelet op de sociale Afghaanse context.”

Een opvang voor betrokkene is dus aanwezig in het land van oorsprong. Betrokkene heeft tal van familieleden in het land van oorsprong bij wie hij terecht kan. Daarnaast oefent zijn mama nog steeds de ouderlijke macht uit en zij nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en de opvang van betrokkene. Zij dient desgevallend het nodige te doen en zich vervolgens naar Afghanistan begeven, bij de rest van de familie, alwaar zij herenigd kan worden met betrokkene. Betrokkene heeft telefonisch contact met zijn mama. Er is geen enkel objectief element dat toelaat te bewijzen dat zij niet zou kunnen instaan voor de zorg en de opvang van betrokkene in Afghanistan. Conform het artikel 9 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind is er hier geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn mama en bovendien van de rest van zijn familie.

Nog conform het artikel 22 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind dienen de lidstaten te helpen, hun medewerking te verlenen en alle passende maatregelen te nemen teneinde het kind te herenigen met zijn familie. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen en in toepassing van de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005 bestaat de duurzame oplossing niet in België maar in een terugkeer van betrokkene naar het land van oorsprong alwaar hij verenigd kan worden met zijn familie.

In het kader van de vrijwillige terugkeer, kan betrokkene beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals het IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11.01.2010.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verkrijgen, wordt om die reden verworpen.

2.2. De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de Vreemdelingenwet noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van extra stukken na het indienen van het verzoekschrift. Derhalve worden de door verzoekende partij op 9 maart 2010 ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekende partij niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Aangaande de motivering:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing:

Verzoeker stelt vast dat:

-verweerster uitgebreid argumenteert dat verzoeker nog familiebanden heeft in Afghanistan en dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij geen beroep op zijn familie zou kunnen doen omdat verzoeker een slechte relatie heeft met één oom;

Verder stelt verweerster dat er dus wel degelijk opvang voorhanden is voor verzoeker in zijn land van herkomst;

Verweerster gaat volledig voorbij aan het feit dat er ook een oom in België aanwezig is, dewelke over de nodige documenten beschikt om legaal in België te verblijven;

Bij de aanwezige familieleden in Kaboel kan verzoeker niet terecht, bovendien voelde moeder zich bij deze familieleden ook niet veilig waardoor zij diende te vluchten naar Iran;

-Verder stelt verweerster dat verzoeker bij zijn moeder hoort; Dit is uiteraard een stelling die volledig bijgetreden wordt doch deze hereniging kan enkel en alleen plaatsvinden als moeder voldoende veiligheid kan garanderen voor haar minderjarig kind; Hetwelk in casu geenszins het geval is; Moeder verblijft nog steeds illegaal in Iran en kan niet instaan voor verzoeker; De argumentatie van verweerster dat moeder dient terug te keren naar Afghanistan om aldaar bij de familie te verblijven en herenigd te worden met verzoeker raakt kant noch wal; Verweerster kan niet eisen of argumenteren, zonder het verhaal van moeder te horen, dat verzoekers moeder maar dient terug te keren naar Afghanistan; Voor deze argumentatie liggen geen bewijzen voorhanden en wordt ten eerste betwist; Indien er geen gevarensituatie zou zijn voor verzoekers moeder dan zou zij inderdaad onmiddellijk terugkeren naar Afghanistan;

Verzoeker brengt thans alle nodige documenten voor, waaruit afgeleid kan worden dat zijn moeder enerzijds wel degelijk in Iran verblijft en anderzijds dat zij niet kan instaan voor de zorg van verzoeker;”

4.2. In haar nota repliceert de verwerende partij vooreerst dat het middel dat verzoekende partij aanvoert onontvankelijk is omdat er geen wetsbepaling als geschonden werd aangeduid. Een dergelijke algemene verwijzing zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels, die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 *iuncto* 39/69, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In uiterst ondergeschikte orde laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing op deugdelijke wijze is gemotiveerd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is volgens verwerende partij geenszins op kennelijk

onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong alwaar hij herenigd kan worden met zijn familie. De ongestaafde beschouwingen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen. Verzoekende partij kan niet ernstig poneren dat verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat er ook een oom van A.N. in België aanwezig was. In het verhoor vermeldt A.N. immers dat er een oom in België is maar dat hij geen contact heeft met hem. Er ligt bovendien geen enkel objectief bewijs voor dat toelaat te bewijzen dat de moeder van A.N. niet zou kunnen instaan voor de zorg en opvang voor hem in Afghanistan.

4.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing aanvecht zodat zij bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De Raad stelt vooreerst vast dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk dat A.N. in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij niet in het bezit is van een visum-paspoort, niet wordt betwist door verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij in haar beslissing volledig voorbij gaat aan het feit dat er ook een oom van A.N. legaal in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt echter dat A.N. tijdens het verhoor van 6 januari 2010 zelf verklaarde geen contact te hebben met deze oom zodat het de overheid niet verweten kan worden om in het kader van een duurzame oplossing in het belang van de minderjarige A. N. geen rekening met de aanwezigheid van deze oom te hebben gehouden.

Verzoekende partij stelt verder dat A.N. niet bij zijn in Kaboel aanwezige familie terecht kan en dat zijn moeder zich bij deze familieleden ook niet veilig voelde. Verzoekende partij vervolgt dat een hereniging met de moeder enkel en alleen kan plaatsvinden indien de moeder voldoende veiligheid kan garanderen voor haar minderjarig kind, hetgeen volgens verzoekende partij in casu niet het geval is. De moeder van verzoekende partij verblijft immers nog steeds illegaal in Iran en kan niet instaan voor A.N. De Raad dient vast te stellen dat dit een loutere bewering is van verzoekende partij die hiervan geen enkel bewijs bijbrengt.

Gelet op het voorgaande en gelet op het door verwerende partij neergelegde administratieve dossier, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om voor te houden dat een duurzame oplossing voor een minderjarig kind dat zich alleen in België bevindt erin bestaat herenigd te worden met zijn familie in het land van herkomst. Verzoekende partij geeft weliswaar aan de feiten anders te beoordelen dan verwerende partij maar toont niet aan dat de appreciatie van de beschikbare gegevens door verwerende partij kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET